

Sygn. akt X K 342/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący - SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant – Mateusz Patelczyk

bez udziału Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 5 września 2017r. i 19 grudnia 2017r. na rozprawie

w sprawie przeciwko **A. R. (1)**, s. R. i J. z domu A., urodzonemu (...) w T.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 14 lutego 2017r. w miejscowości Z. na drodze publicznej kierował samochodem osobowym marki B. (...) o nr rej. (...) nie stosując się do wydanej decyzji Starostwa Powiatowego w P. z dnia 24/01/2017 o nr 5430.2.480.2017 o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi,

tj. o czyn z art. 180a k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **A. R. (2)** uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia;

II. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt X K 342/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Starosty Powiatowego w P. nr KO.5430.2.480.2016.TR z dnia 24 stycznia 2017 r. A. R. (1) cofnięto uprawnienia do kierowania pojazdami silnikowymi w zakresie kategorii B, wynikające z prawa jazdy nr (...) serii (...), wydanego dnia 15 grudnia 2004 r.

Dowód : kopia decyzji z dnia 24.01.2017 r. k. 18 – 18v.

Dzień 14 lutego 2017 r. w A. R. (2) spędzał ze swoją żoną. Po południu udali się na kolację, następnie do teściów oskarżonego do P., skąd wyjechali około godziny 21.00. Pojazdem osobowym marki B. (...) o nr rej. (...) kierował wówczas oskarżony. W miejscowości Z., na drodze publicznej Z. – D., około godziny 22.00, A. R. (2) został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji – D. R. i D. S..

W toku kontroli funkcjonariusze ustalili, iż względem A. R. (2) w/w decyzją cofnięto uprawnienia kategorii B. Oskarżony nie posiadał przy sobie dokumentu prawa jazdy, które zostało mu wcześniej zatrzymane. W związku

z powyższym samochód przekazano pasażerce P. R., oskarżonemu zaś wydano wezwanie do stawiennictwa na Komisariacie Policji w T..

Dowód : zeznania świadka D. S. k. 21 v., 69 v. – 70; zeznania świadka D. R. k. 24 v., 68 v., wyjaśnienia oskarżonego –k. 5 -7, 62 v. – 63;

Decyzja Starosty Powiatowego r KO.5430.2.480.2016.TR z dnia 24 stycznia 2017r. została nadana w placówce pocztowej i wysłana na adres oskarżonego. Pismo z placówki pocztowej w godzinach popołudniowych w dniu 13 lutego 2017r. odebrała E. P. - pracownica firmy oskarżonego - upoważniona przez oskarżonego do odbioru korespondencji firmowej i prywatnej. Tego dnia oraz dnia 14 lutego 2017 roku, a więc w dacie czynu, oskarżonego nie było w pracy. Jako że pismo było zaadresowane dla oskarżonego, E. P. w dniu 14 lutego 2017r., nie otwierając koperty, położyła je na biurku oskarżonego. Jednocześnie nie informowała oskarżonego o wpłynięciu pisma ani jego treści (której nie znała). Oskarżony przyszedł do firmy w dniu 15 lutego 2017 roku i dopiero wówczas zapoznał się z treścią w/w decyzji.

Dowód : kopia potwierdzenia odbioru k. 31; wyjaśnienia oskarżonego k. 5 -7, 62 v. – 63; zeznania świadka E. P. k. 65 – 67.

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego A. R. (2) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył krótkie wyjaśnienia przyznając fakt prowadzenia pojazdu oraz okoliczności, że doszło do kontroli drogowej.

Następnie na rozprawie również nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż w momencie zatrzymania nie był świadomy, że wydana została decyzja o cofnięciu uprawnień, decyzję otrzymał dopiero w dniu 15 lutego 2017r., nie był również świadomy, że zmieniły się przepisy i że jest to przestępstwo.

Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonego, odstępując do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

Vide : wyjaśnienia oskarżonego – k. 5 – 7, 62 v. – 63.

A. R. (2) jest żonaty i nie posiada dzieci. Ma wykształcenie średnie, bez wyuczonego zawodu. Prowadzi własną działalność gospodarczą, z czego osiąga dochód w wysokości około 4.000 złotych w skali miesiąca; posiada majątek w postaci działki budowlanej o wartości około 70 000 złotych. Stan jego zdrowia jest dobry, nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo. Nie był wcześniej karany.

Dowód : dane osobopoznawcze k. 20, 62 – 62 v., dane o karalności k. 60;

Sąd zważył, co następuje:

Poddając szczegółowej i wszechstronnej analizie przeprowadzone w toku rozprawy głównej dowody (w szczególności zeznania świadka E. P., wyjaśnienia oskarżonego i dokument w postaci potwierdzenia odbioru korespondencji) Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony A. R. (2) nie popełnił zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest spójny, wewnątrznie niesprzeczny, a nadto nawzajem się uzupełniający, tworząc w konsekwencji logiczny układ faktów jednoznacznie wskazujący, iż nie można oskarżonemu przypisać zarzucanego mu czynu.

Przechodząc do omówienia dowodów przeprowadzonych w niniejszym postępowaniu, za kluczowe dla sprawy uznano zeznania świadka E. P., pracującej w firmie oskarżonego. Świadek w spójny i rzeczowy sposób zrelacjonowała zwyczaje panujące w firmie odnośnie odbioru korespondencji, zarówno firmowej jak i prywatnej zaadresowanej dla oskarżonego, co dotyczyło również odbioru przesyłki ze Starostwa zawierającej decyzje o cofnięciu uprawnień. Jej relacja w tym zakresie była zgodna z wyjaśnieniami oskarżonego, o jej prawdziwości świadczył również podpis złożony przez świadka na potwierdzeniu odbioru przesyłki. Powyższe miało zaś istotne znaczenie dla weryfikacji linii obrony oskarżonego. Świadek podała, że korespondencja przychodząca na adres firmy była za każdym razem odbierana

przez świadka po zakończeniu pracy i zabierana do domu, dopiero następnego dnia rano świadek przekazywała ją oskarżonemu, chyba, że akurat tego dnia był nieobecny w pracy – wówczas przesyłka prywatna była odkładana na biurko. Świadek wprawdzie nie pamiętała dokładnie dat, ani też nie potrafiła wskazać, czy dnia 13 lutego 2017 r. A. R. (2) był obecny w firmie, określiła jedynie, że pamięta taką sytuację z początkowych miesięcy 2017r., zaś po okazaniu potwierdzenia odbioru potwierdziła swój podpis. Nadto wskazała, że często się zdarza, że oskarżonego nie ma w pracy, szczególnie w miesiącach zimowych. Po okazaniu jej potwierdzenia odbioru przesyłki jednoznacznie wskazała, że podpis należy do niej. Zeznania świadka należało ocenić jako wewnętrznie spójne, nie zostały ujawnione żadne okoliczności, które wskazywałyby, że świadek podaje nieprawdę. Świadek zeznawała w sposób spontaniczny, odpowiadała na pytania szczegółowo i wyczerpująco, jeżeli zaś jakiejś okoliczności nie pamiętała lub nie miała wiedzy – wprost to sygnalizowała. Nie zostały ujawnione żadne okoliczności, które wskazywałyby, że świadek składając zeznania chciała polepszyć sytuację procesową oskarżonego. Zeznania te Sąd uznał za w całości wiarygodne.

Do ustalenia stanu faktycznego w zakresie zdarzenia z dnia 14 lutego 2017 r. przyczyniły się także zeznania świadków D. R. i D. S. - funkcjonariuszy Policji, którzy dokonali zatrzymania oskarżonego podczas jazdy samochodem. Przytoczyli w sposób spójny i rzeczowy przebieg rutynowej kontroli drogowej oraz powód zatrzymania oskarżonego. Sąd zważył, że świadkowie jako osoby mające styczność z oskarżonym jedynie w ramach wykonywanej przez nich pracy oraz jako osoby obce dla A. R. (2) nie miały żadnych powodów aby wbrew prawdzie zeznawać na jego niekorzyść. Sąd uznał zatem omawiane depozycje za wiarygodne i dokonał ustaleń faktycznych w powyższym zakresie w sprawie w oparciu o ich treść.

W ocenie Sądu nie było też podstaw aby odmówić wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego A. R. (2). Oskarżony zarówno w czasie postępowania przygotowawczego, jak i podczas rozprawy głównej nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i podniósł, że w dniu kontroli nie miał wiedzy o wydaniu względem niego decyzji o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdem, z której treścią zapoznał się dopiero w dniu 15 lutego 2017r. Fakt, że oskarżony dokładnie pamiętał dzień 14 lutego 2017r. jest uzasadniony, albowiem oskarżony podał, że były to walentynki, które zawsze spędza z żoną i nigdy nie jest tego dnia w pracy. Wersja oskarżonego znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka E. P., jak również w potwierdzeniu odbioru korespondencji. Nadto wyjaśnienia te były spójne i logiczne, konsekwentne w toku całego postępowania. Omawiane wyjaśnienia nadto w pełni korespondują z dokumentami znajdującymi się w aktach sprawy. Nie został przez Prokuratora przedstawiony żaden wiarygodny dowód, który mógłby podważyć wersję oskarżonego.

Ponadto, Sąd uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty, w szczególności w postaci danych o karalności, danych osobopoznawczych, decyzji o cofnięciu uprawnień i potwierdzeniu odbioru tej decyzji, których autentyczność, wiarygodność oraz rzetelność nie była kwestionowana, a które zostały sporządzone przez upoważnione osoby i podmioty, w zakresie ich kompetencji.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, że nie ma jakichkolwiek podstaw do przypisania oskarżonemu A. R. (1) zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa. Wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, jak i zeznania E. P., wykluczają możliwość uznania, że w dniu 14 lutego 2017r. w miejscowości Z., oskarżony na drodze publicznej kierował samochodem osobowym celowo i świadomie nie stosując się do wydanej decyzji Starostwa Powiatowego w P. z dnia 24 stycznia 2017r. o nr 5430.2.480.2017 o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, albowiem z faktem wydania i treścią decyzji zapoznał się dopiero w dniu 15.02.2017r.

Zgodnie z art. 180a k.k. karze podlega ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Aby można było mówić o popełnieniu czynu zabronionego z art. 180a k.k. musi zaistnieć zachowanie sprawcze polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu przez osobę, której decyzją właściwego organu zostały cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami. Przesłanie określone w art. 180a k.k. można popełnić jedynie z winy umyślnej, w zamiarze bezpośrednim lub ewentualnym. Za możliwością popełnienia tego przestępstwa wyłącznie z zamiarem bezpośrednim opowiada się M.

B. M. B.-K., (patrz Komentarz do art. 180a KK, [w:] M. Mozgawa, (red.), Kodeks karny. Komentarz). Sprawca musi więc wiedzieć, że wobec niego zostało prawomocnie, decyzją administracyjną, orzeczone cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że w dniu 14 lutego 2017 r. A. R. (2) kierował na drodze publicznej w miejscowości Z. samochodem osobowym marki B. (...) o nr rej. (...). Brak jest natomiast w okolicznościach niniejszej sprawy możliwości przypisania oskarżonemu A. R. (1) przypisania wypełnienia znamion wskazanego występkę. Nie został bowiem udowodniony fakt, że A. R. (2) w dniu 14.02.2017r. posiadał wiedzę odnośnie wydania decyzji przez Starostę Powiatowego w P. nr KO.5430.2.480.2016.TR z dnia 24 stycznia 2017 roku. Decyzja została wysłana za pomocą poczty polskiej na adres oskarżonego i odebrana przez pracownicę A. E. P. w dniu 13 lutego 2017 roku. Żaden z wiarygodnych dowodów nie wskazuje, że tego dnia i dnia następnego A. R. (2) był w pracy i zapoznał się z tą decyzją, jak wskazał oskarżony zrobił to dopiero w dniu 15 lutego 2017r. Natomiast zgodnie z przyjętym zwyczajem, pracownica nie informowała oskarżonego o nadejściu przesyłki ani jej treści. Nie zostało zatem wykazane, że A. R. (2) w dniu kiedy kierował pojazdem i został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy policji miał wiedzę o wydaniu wobec niego przedmiotowej decyzji. Tym samym zatem nie można przypisać mu winy w popełnieniu zarzucanego mu czynu, nie została spełniona przesłanka umyślności popełnienia tego czynu zabronionego.

Dalej Sąd zważył, że w chwili zatrzymania oskarżony nie posiadał przy sobie dokumentu prawa jazdy, bowiem został mu odebrany w związku z popełnieniem wykroczenia – przekroczeniem prędkości w strefie ruchu z ograniczeniem do 50 km/h. W doktrynie przyjmuje się, że kryminalizacji nie jest poddane prowadzenie pojazdu przez osoby nieposiadające uprawnień do ich prowadzenia z innych przyczyn. W art. 180a k.k. chodzi wyłącznie o sytuację, gdy została wydana decyzja właściwego organu o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami i sprawca ma tego świadomość. Skoro zatem oskarżony miał świadomość jedynie zatrzymania mu prawa jazdy, nie jest to z całą pewnością równoznaczne ze świadomością wydania decyzji o cofnięciu uprawnień, nie można mu zatem na tej podstawie przypisać umyślności.

Mając na względzie powyższe rozważania Sąd w punkcie I uzasadnianego wyroku uniewinnił oskarżonego A. R. (2) od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 180a k.k.

Na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 632 pkt 2 k.p.k. wobec uniewinnienia oskarżonego Sąd obciążył kosztami postępowania Skarb Państwa.